

Старець-тъ познаваше, колко му сж важны думы-ты, затова твърдѣ ги щедеше. Помалко говореше, ала кога-то кажеше нѣщо, то тѣй уважеше всички поводи и фактове, така ся обзираше на всичко, щото думы-ты бѣхж му сжщи сентенциї, мѣдры изрѣченія, и само това имъ бѣ слаба-та страна, дѣто не можяхж да бѣдѣтъ всякога тѣй ясны. Ала ако да помислимъ на неговы-ты въ младость пріяты дипломатскы навыцы, това можеше и да му ся опрости. То му ся приписваше още и като заслуга.

— Защо-то, казвахж, ако да ся изрази съвсѣмъ ясно, то бы трѣбвало тутакси да мълкне, защо-то бы ся боялъ, че може при всякъ рѣчь да погрѣши.

А туй казвахж затова, защо-то не запытвахж Сурсувула за малкы работы. На примѣръ:

— Що бы трѣбвало Българе-те да правять, ако искать да имъ бѣде отечество-то честито?

— Да ся молять Богу и да работять, отговаряше Сурсувуль.

Тоя отговоръ бы и ясенъ и тъменъ. Ясенъ бѣ за оныя, кои-то вече бѣхж ся оставили отъ службѣ, защо-то тѣи ся моляхж Богу да влѣе въ сърдце-то на царя милость и милосърдіе, и тѣи и работяхж. Ала ако ся земеше отговоръ-тъ на народнѣ идеѣ, тогась на другѣ-тъ му половинѣ трѣбваше тълкуваніе, а това Радомиръ не даваше. Какъ да ся работи? Той казваше какво до съвършенно добро у Българіѣ не може ся дойде до тогась, додѣто ся не дойде до народно бытіе; ала то бѣше само теоретично, а не практично, защо-то това бытіе бѣше условено съ таквы обстоятелства, кои-то не можахж да ся помыслять. Така, на пр. казваше:

— Трѣбвать ни матеріалны силы.